

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ ΤΗΣ ΥΠΑΡΞΕΩΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

● Τοῦ Λάμπη Γ. Κωνσταντινίδη

ΜΕΡΟΣ Α'

ᾶμεν εἰς μίαν κοινωνίαν, ὅπου δυστυχῶς διαπιστώνομεν καθημερινῶς, ὅτι καί ἡ ἀπλή ἀναφορά εἰς τὰ θεῖα καί εἰς τὴν ὑπαρξιν τοῦ ἀνωτέρου ὄντος καὶ Δημιουργοῦ τῶν πάντων, τοῦ Θεοῦ, θεωρεῖται ὑπὸ πολλῶν ὡς θέμα ἐκτός τῶν συγχρόνων ἀντιλήψεων καὶ ὡς ἐκ τούτου, κατὰ τὴν ἀποψίν των, πεπερασμένον.

Ὅμως, πιστεύω, ὅτι ἡ ὑπαρξις τοῦ Δημιουργοῦ τῶν Πάντων ἐν τόσῃ ἀκριβεῖα, ἀρμονία καὶ σοφία καθίσταται μὲ τὴν πρόοδον τῆς ἐπιστήμης καὶ τῶν ἐπιστημονικῶν παρατηρήσεων

συνεχῶς ἀταπόδεικτος, ἀρκεῖ νὰ διαθέτωμεν τὴν ἀπλουστάτην δυνατὴν παρατηρητικότητα καὶ νὰ μὴ ἀποδίδωμεν τὰ πάντα εἰς ἀπλᾶ δεδομένα ἢ γεγονότα τυχαίων συμπτώσεων. Εἶναι ἀδύνατον καὶ πολὺ ἀφελές νὰ ὑπάρχωσιν οἱ τελειότατοι νόμοι καὶ αἱ υπερτέλειαι συνθῆκαι καὶ ῥυθμίσεις, αἱ ὁποῖαι διέπουσιν τὰ πάντα ἐπὶ τῆς Γῆς καὶ εἰς τὸ Σύμπαν, καὶ κάποιοι νὰ θεωρῶσιν, ὅτι πάντα ταῦτα ὀφείλονται ἀπλῶς καὶ μόνον εἰς συμπτώσεις!

Ἡ ἀποδοχὴ τῆς ἀπόψεως τῶν ἀπλῶν συμπτώσεων δι' ἀναρίθμητα ἑκατομμύρια παραδείγματα ὑψίστης ἀκριβεῖας συμβαίνοντα τῶσον εἰς τὸν γήϊνον ζωϊκὸν καὶ φυσικὸν κόσμον ὅσον καὶ εἰς τὸ Σύμπαν, ἐκτός τοῦ ὅτι κατὰ τὴν

ἄποψιν πλείστων μελετητῶν ἀποτελεῖ μεγάλην προσβολήν δι' αὐτόν τοῦτον τόν ἄνθρωπον, ὅτι εἶναι οὗτος, δηλ. εἴμεθα, μία συμπτωματική ἄνευ βαθυτέρου νοήματος δημιουργία καὶ ὑπαρξις, ταῦτοχρόνως δέ ἀναμφιβόλως ἀποτελεῖ καὶ μίαν ἐξωπραγματικήν μὴ ρεαλιστικήν ἀντίληψιν, ἡ ὁποία ὀδηγεῖ εἰς ἐθελοτυφλίαν ἔναντι τῶν πρὸ ἡμῶν ἐκτυλισσομένων καθημερινῶς συγκλονιστικῶν φαινομένων εἰς τὴν Φύσιν καὶ τὸ Διάστημα, τὰ ὁποῖα διαρκῶς καὶ περισσότερον ἀποκαλύπτουσιν εἰς τοὺς ἐρευνῶντας ἐπιστήμονας καὶ εἰς πάντας ἡμᾶς τὴν πραγματικότητα τῆς ὑπάρξεως καὶ τῆς θελήσεως τοῦ Θεοῦ καὶ Δημιουργοῦ τοῦ Κόσμου.

Μετά τὴν σύντομον αὐτὴν εἰσαγωγὴν θὰ πρέπει νὰ ἀρχίσωμεν νὰ ἐμβαθύνωμεν εἰς τὸ παρὸν θέμα μας. Πρῶτον, ἄς συγκεντρωθῶμεν ἐπ' ὀλίγον εἰς τὰς ἐνδιαφερούσας παρατηρήσεις τοῦ ἐπιστήμονος Δρος Alfred P. Haake, ὅστις διετέλεσε καὶ ἐπιστημονικὸς σύμβουλος τῆς Τζέ-νεραλ Μότορς.

Αἱ παρατηρήσεις του ἐπικεντρώνονται εἰς τὴν Γῆν: Ὅλοι γνωρίζομεν, λέγει, ὅτι ἡ Γῆ περιστρέφεται περὶ τὸν ἄξονά της κάθε 24 ὥρας. Ἡ ταχύτης τῆς περιστροφῆς της εἶναι σταθερῶς 1000 μίλια τὴν ὥραν! Πῶς ἐπελέγη αὐτὴ ἡ ταχύτης τῶν 1000 μιλίων καθ' ὥραν; Θὰ ἠδύνατο κάλλιστα ἡ ταχύτης περιστροφῆς νὰ ἦτο 100 ἢ 500 ἢ 2000 κ.ο.κ. μίλια τὴν ὥραν. Διατί ὁμως 1000 μίλια καθ' ὥραν; Τι σημαίνει αὐτό; Ποία

ἄνωτέρα δύναμις ἐπέλεξε καὶ ἔδωκεν αὐτὴν τὴν ἰδανικὴν ταχύτητα περιστροφῆς τῆς Γῆς περὶ τὸν ἄξονά της; Μόνον βεβαίως μία Θεϊκὴ Δύναμις θὰ ἠδύνατο νὰ πράξῃ τοῦτο.

Μέ τὴν παροῦσαν ταχύτητα τῆς Γῆς τῶν 1000 μιλίων τὴν ὥραν, τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ ἡμέρα μας, ὡς ὅλοι γνωρίζομεν, διαρκεῖ 12 ὥρας καὶ ἡ νύκτα ἄλλας 12 ὥρας. Ὅμως ἐάν ἡ ταχύτης τῆς περιστροφῆς ἦτο 100 μόνον μίλια τὴν ὥραν αὐτό θὰ ἐσήμαιεν ὅτι ἡ νύκτα μας θὰ διήρκει 10 φορές περισσότερον ἀπὸ ὅ,τι τώρα, δηλ. 5 ὀλόκληρα εἰκοσιτετράωρα! Τί θὰ ἐσήμαιε αὐτό; Ὅτι ἐφ' ὅσον ἡ νύκτα θὰ διήρκει 5 ὀλοκλήρους ἡμέρας θὰ ἐστερούμεθα τῆς θερμῆς τοῦ ἡλίου δι' ὅλον αὐτό τὸ χρονικὸν διάστημα καὶ τὰ πάντα μέχρις ὅτου φθάσει ἡ ἐπομένη αὐγὴ θὰ κατεψύχοντο ἐπ' αὐτῆς, συμπεριλαμβανομένου βεβαίως καὶ τοῦ ἀνθρώπου! Ἐτσι δὲν θὰ ὑπῆρχεν ἡ διατηρεῖτο οἰαδήποτε ζωὴ ἐπὶ τῆς Γῆς.

Καὶ ἀντιστρόφως, πᾶς ζωϊκὸς καὶ φυτικὸς ὀργανισμὸς θὰ ἐκαίετο καὶ ἐπτυρακτώνετο κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας, πού θὰ ἦτο, ὡς εἶδομεν, 10 φορές μεγαλυτέρα, ἐάν ἡ ταχύτης τῆς περιστροφῆς τῆς Γῆς περὶ τὸν ἄξονα της ἦτο 100 μίλια τὴν ὥραν, ἀντὶ τῶν 1000 μιλίων πού εἶναι σήμερον. Φαντασθῆτε τὴν σημερινὴν μεσημβριάν μας πού πολλὰς φορές τὸ καλοκαίρι

εἶναι σχεδόν ἀβάστακτος καί προκαλεῖ εἰς πολλές περιοχάς καί τόπους ξηρασίας καί πυρκαϊάς, ἐάν αὐτή ἢ μεσημβρία ἤτο ἀτελείωτος καί διήρκει 10 φορές περισσότερον! Ἡ ζωὴ καί τὰ πάντα ἐπὶ τῆς Γῆς θά κατεκαίοντο καί πάλιν θά ἐξέλειπον...

Ὁ Dr. Alfred P. Haake ἐμελέτησε καί ἄλλα μοναδικὰ φαινόμενα: π.χ. τὸ παγωμένον ὕδωρ. Ὅταν τὸ νερόν παγώσῃ γίνεται ἐλαφρύτερον! Διατί τὸ ὕδωρ γίνεται ἐλαφρύτερον, ἀφοῦ ὄλα τὰ ἄλλα στερεὰ εἶναι βαρύτερα; Διατί εἰδικῶς τὸ νερόν, ὅταν γίνηται πάγος, ζυγίζει ὀλιγώτερον ἀπ' ὅτι ἐζύγιζε προηγουμένως; Ποῖος τὸ ἔκανε νά εἶναι οὕτω πω; Ποῖα Ἄνωτέρα Δύναμις διέταξε καί ἐφρόντισεν ὥστε νά ὑπάρχῃ αὐτὴ ἢ μοναδική διευθέτησις καί ἰδιαιτερότης ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ ὕδωρ;

Ἄς τὸ ἀναλύσωμεν: Τὸ νερόν καθὼς παγώνει γίνεται ἐλαφρύτερον καί ὁ πάγος ἐπιπλέει τοῦ ὕδατος, ἐνῶ τὸ νερόν κάτωθεν τοῦ πάγου οὐδέποτε παγώνει παραμένον εἰς θερμοκρασίαν ὑπεράνω τοῦ σημείου ψύξεώς του. Κατ' αὐτόν τὸν τρόπον ἢ ὑπάρχουσα κάτωθεν τοῦ πάγου ζωὴ παραμένει ἀνέπαφος καί ὄλη οἱ ἐντὸς αὐτοῦ ζῶντες ὀργανισμοὶ διατηροῦνται ἐν ζωῇ.

Ἐάν ὁμως τὸ νερόν παγῶνον ἐγένετο βαρύτερον ἢ ἔστω διετῆρει τὸ βάρος του, ὡς πάγος τοῦτο θά ἐβούλιαζεν εἰς τὸν πυθμένα τῶν λιμνῶν, τῶν θαλασσῶν, τῶν ὠκεανῶν καί τῶν ποταμῶν καί αὐτοὶ παγωνόμενοι θά ἐστεροποιούντο ἐξ ὀλοκλήρου. Ἐτσι δὲν θά παρέμενε ζωὴ ἐντὸς τοῦ παγωμένου ὕδατος, διὰ νά τὴν εὐρωμεν ἀνέπαφον ὅταν φθάνῃ ἢ Ἄνοιξις. Καί ὅταν θά ἤρχετο τὸ Καλοκαίρι δὲν θά προϋλάμβανον ἀκόμη νά λειώσωσιν ὄλοι οἱ πάγοι μέχρι τοὺς πυθμένας τῶν ὠκεανῶν κτλ., ἀφοῦ αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου θά ἤτο ἀδύνατον νά φθάσωσι μέχρι τὰ βάθη τῶν ὑδάτων αὐτῶν διὰ νά τήξωσι τοὺς πάγους.

Ἐάν λοιπόν τὸ ὕδωρ παγωνόμενον δὲν ἐγένετο ἐλαφρύτερον, ὅταν τοῦτο θά ἐστεροποιεῖτο, ἀλλὰ βαρύτερον, ὡς θά ἔπρεπε, δὲν θά ἠδυνάμεθα νά ἔχωμεν οἰασδήποτε μορφῆς θαλασσίαν ζωὴν (ἰχθεῖς, ὄστρακοειδῆ, ὑδρόβια φυτὰ κτλ.).

Καί ἄλλοι ἐπιστήμονες προέβησαν εἰς ἄλλας παρατηρήσεις. Οἱ Ρωσσοικῆς καταγωγῆς κοσμολόγοι ἀδελφοὶ Bogdanov τοῦ Πανεπιστημίου Megatrend τοῦ Βελιγραδίου κάμουν τὴν παρατήρησιν, ὅτι αἱ νιφάδες τῆς χιόνος ἔχουν πολὺ

διαφορετικὰ σχέδια: εἶναι μὲν ὄλαι εἰς μορφήν κρυστάλλων, μερικαὶ ὁμως ἔχουσιν ἀστεροειδῆ σχῆμα, ἄλλαι εἶναι εἰς ἐξάγωνα, ἄλλαι εἰς τελείους κύκλους μὲ ἐξ στιγμῆς ἢ ἐξοχάς καί οὕτω καθ' ἐξῆς ἔχουσιν ἀπειράριθμα γεωμετρικὰ σχέδια καί σχήματα. Ὅμως αὐτὰ τὰ ἀπειράριθμα σχήματα καί σχέδια τῶν χιονονιφάδων καταλήγουσιν ὄλα εἰς 6 ἄκρα! Οὔτε τέσσαρα, οὔτε πέντε, οὔτε ἑπτὰ ἄκρα... Διατί 6 ἄκρα; Ποῖα εἶναι ἢ ἄνωτέρα καί ὑπερκόσμιος δύναμις, ἢ ὅποια ἀπεφάσισε τοῦτο διὰ τὰς νιφάδας; Εἶναι σύμπτωσις;

Μία ἄλλη παρατήρησις τῶν ὡς ἄνω ἐπιστημόνων: Ἄς πάρωμεν τὰ πέταλα μιᾶς μαργαρίτας. Μία μαργαρίτα δυνατόν νά ἀποτελῆται ἀπὸ 5 πέταλα, μία ἄλλη ἀπὸ 8, ἄλλη ἀπὸ 13 πέταλα. Ὅμως οὐδεμίαν μαργαρίταν θά εὐρωμεν ποτέ μὲ 7 πέταλα, ἢ 16 πέταλα. Διατί τοῦτο; Διότι ὑπάρχει εἰς κάθε δημιουργία εἰς μαθηματικὸς «ἄνωτερος νόμος» τοποθετημένος καί κρυμμένος εἰς τὸν κώδικα ὑπάρξεως ἑνὸς ἐκάστου. Τὸ ἴδιον καί δι' ὄλους τοὺς ἄλλους ὀργανισμούς, οἱ ὅποιοι κατευθύνονται ἀπὸ τῆς ὑπάρξεως τῶν ἀπὸ μίαν ὑπερκόσμιον δύναμιν, ἢ ὅποια τὰ ἐδημιούργησε.

Τοῦτο συμβαίνει συνεχῶς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας: Ἐν ὑπέροχον ἡλιοβασίλευμα, ἢ διαμόρφωσις τῶν πολλαπλῶν φύλλων ἑνὸς τριανταφύλλου καί τόσα ἄλλα ὑπέροχα πράγματα ὀλόγουρά μας εἰς τὴν Φύσιν καί βεβαίως μὲ πρῶτον καί τελειότερον ὄλων τὸν πολυπλοκώτερον ὀργανισμόν ὄλων, ἐκείνον τοῦ ἀνθρώπου, μᾶς δίδουσιν ἰσχυρῶς τὴν αἴσθησιν ὅτι μία Ἄνωτέρα

Θεία ασύλληπτος Διάνοια, ή όποία έπιβλέπει τά πάντα, είναι πανταχού παρούσα και κινεί κατά μυστηριώδη τρόπον τά αναρίθμητα στοιχεία του κόσμου και της φύσεως, τόσον τά όρατά όσον και τά άόρατα.

Διαρκώς δέ τίθεται τό έρώτημα: Ποίος διέταξε και έθεσεν αυτήν την παραδειγματικήν τάξιν εις τον κόσμον; Παντού εις όλα τά φαινόμενα της Φύσεως εύρισκομεν μίαν θέλησιν, μίαν αίσθησιν υπερτελείας τάξεως και μιας άπαραμίλλου σχέσεως. Δέν δύναται όλα νά είναι συμπτώσεις, αλλά ύπάρχει ή άνωτέρα Δύναμις, ό Θεός, ό όποίος έδημιούργησε τους γενικούς και τους επί μέρους νόμους της Φύσεως, οι όποιοι διέπουν την ύπαρξιν και λειτουργίαν των πάντων. Πάντα έν σοφία έποίησεν.

Άλλ' ός ρίψωμεν τό βλέμμα και εις τό Σύμπαν. Εις τό βιβλίον του έπιστήμονος Jean Guilton «Ό Θεός και ή Έπιστήμη» σημειώνεται ότι ή βαθυτέρα προέλευσις του κοσμολογικού είρμου και πλοκής φαίνεται ότι εύρίσκεται άλλαχού, παρά εις τους έπιφανειακούς νόμους του φυσικού μας κόσμου. Τό Σύμπαν βασίζεται επί των φυσικών νόμων, όμως ή προέλευσις των νόμων αυτών φαίνεται κατά περίεργον και πολύ παράξενον τρόπον νά βασίζεται «έκτός» της πραγματικότητός μας, μάλιστα δέ και πριν από αυτό τό Big Bang, πού λαμβάνεται ως ή άπαρχή της δημιουργίας του σύμπαντος.

Ό Άμερικανός φυσικός Paul Davies, τό 2001, εις τό βιβλίον του «Τό Πνεύμα του Θεού» έγραφεν: «Οί νόμοι της φύσεως δέν ύπάρχουν πουθενά εις τό Διάστημα και εις τον Χρόνον. Άκριβώς ως τά Μαθηματικά έχουν μίαν άφηρημένην ύπαρξιν. Περιγράφουν τον κόσμον αλλά δέν εύρίσκονται «έντός» αυτού... Έπίσης, διά νά έχωμεν κάποια δυνατότητα νά αντιληφθώμεν πώς έπαρουσιάσθη τό Σύμπαν, όφείλομεν νά παραδεχθώμεν, ότι οι νόμοι πού τό διέπουν έχουν ένα χαρακτήρα άφηρημένον, έκτός του χρόνου και αιώνιον».

Πώς και διατί όδηγούνται οι έπιστήμονες ό εις μετά τον άλλον εις τά άνωτέρω έκτιθεμένες άπόψεις διά τό Σύμπαν και τό Διάστημα, αι όποια προϋποθέτουν ένα άνώτατον Δημιουργόν και Ρυθμιστήν των πάντων; Και πάλιν οι Ρώσσοι κοσμολόγοι άδελφοί Bogdanov εις τό βιβλίον των «Τό Πρόσωπον του Θεού» διασαφηνίζουν τοϋτο και μάς τό έπεξηγοϋσι λεπτομερέστερον: Εις τό διάστημα, λέγουσιν, ύπάρχουσι τέσσαραι κύριαι Δυνάμεις. Αί δύο έξ

αυτών είναι σχετικώς άντιληπταί και άπται εις ήμας, επεκτεινόμεναι μέχρι τό άπώτερον άπειρον: Αυται είναι ή Δύναμις της Έλξεως, ή όποία συγκρατεί τά πάντα εις την θέσιν των, ή Ήλεκτρομαγνητική Δύναμις, ή όποία συγκρατεί τά άντικείμενα από τό νά διαλύονται εις μόρια σκόνης. Αί δύο άλλαι Δυνάμεις εύρίσκονται εις τό «άπειρώς μικρόν» και δέν τάς άντιλαμβάνομεθα: Η μία είναι ή «Άδύνατος Δύναμις» (άνευ αυτής της ραδιενεργού δυνάμεως ό ήλιος δέν θά ήδύνατο νά λάμπη) και ή «Ίσχυρά Δύναμις», ή όποία συγκολλά τά στοιχειώδη μόρια πού εύρίσκονται εις τον πυρήνα του άτόμου.

Η όρθή ρύθμισις και λειτουργία και των τεσσάρων αυτών ανεξαρτήτων άλλήλων Δυνάμεων άποδεικνύεται πέραν πάσης άμφιβολίας ότι είναι «ύπερφυσική»: Πώς; Από άπόψεως ισχύος ή Ίσχυρά Δύναμις έχει άξίαν δυνάμεως 1. Μετά ακολουθεί ή Ήλεκτρομαγνητική Δύναμις, ή όποία είναι 137 φορές μικροτέρα από την πρώτην. Άς προσέξωμεν την ακρίβειαν: Οϋτε 138, οϋτε 136 ή 135 φορές, αλλά 137 φορές μικροτέρα!

Εις την τρίτην θέσιν από άπόψεως ισχύος ακολουθεί ή Άδύνατος Δύναμις, ή όποία είναι 1.000.000 φορές άδυνατωτέρα από την πρώτην, την Ίσχυράν Δύναμιν. Εις την τελευταίαν θέσιν εύρίσκεται ή Δύναμις της Έλξεως έμπίπτουσα εις έν βάραθρον χάους όσον άφορά τάς άλλας τρεις δυνάμεις. Η ισχύς της είναι χιλιάδας δισεκατομμυρίων φορές μικροτέρα της πρώτης, της πυρηνικής δυνάμεως!

Σημειώσατε επίσης ότι ύπάρχουν άκόμη τουλάχιστον άλλαι τριάκοντα σταθεραί δυνάμεις πού διέπουν τον Κόσμον και τό Διάστημα, ή κάθε μία ανεξάρτητος της άλλης, «αι όποιαι έλέγχουσι την πραγματικότητά μας - από τό μόριον της σκόνης εις τό σακκάκι μας μέχρι τά δισεκατομμύρια των άστερων εις τους Γαλαξίας!».

Όλα αυτά και οι πολλαπλοί ανεξάρτητοι άλλήλων και λεπτεπίλεπτοι μηχανισμοί των είναι δυνατόν νά είναι τυχαία πράγματα και άπλως συνέβησαν αιφνιδίως; Είναι γελοϊον μόνον τό νά διανοηται κάποιος μίαν τοιαύτην άποψιν. Οι σοβαροί έπιστήμονες, ως είδομεν ήδη, άπορρίπτουσι διαρρήδη την ιδέαν ταύτην. Όσον δέ έρευνούσι τόσον περισσότερον προσεγγίζουν, ως οι ίδιοι όμολογοϋσι, τό Ύπερ Όν, τον Άνώτατον Δημιουργόν και Ρυθμιστήν των Πάντων και του Παντός - τον Θεόν. ■